

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sotiris Papasavvas

Strona pozwana: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi, Giorgios Sertis

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „usług społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tego przepisu obejmuje usługi polegające na oferowaniu informacji on-line, za które usługodawca otrzymuje wynagrodzenie nie od usługobiorcy, lecz z przychodów uzyskiwanych z reklam emitowanych na stronie internetowej.
- 2) Dyrektywa 2000/31 nie stoi na przeszkodzie, w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, zastosowaniu reżimu odpowiedzialności cywilnej w związku ze znieśławieniem.
- 3) Ograniczenia odpowiedzialności cywilnej, o których mowa w art. 12–14 dyrektywy 2000/31, nie dotyczą spółki będącej wydawcą prasowym, dysponującym stroną internetową, na której publikowana jest elektroniczna wersja dziennika, przy czym spółka ta ponadto otrzymuje wynagrodzenie z przychodów z reklam handlowych emitowanych na tej stronie, w przypadku gdy ma ona wiedzę o publikowanych informacjach i sprawuje nad nimi kontrolę, niezależnie od sytuacji, czy gdy dostęp do strony jest odpłatny.
- 4) Ograniczenia odpowiedzialności, o których mowa w art. 12–14 dyrektywy 2000/31, można zastosować w ramach sporu między jednostkami dotyczącego odpowiedzialności cywilnej w wypadku znieśławienia, jeśli spełnione są przesłanki wskazane w tych artykułach.
- 5) Artykuły 12–14 dyrektywy 2000/31 nie pozwalają usługodawcy świadczącemu usługi społeczeństwa informacyjnego na sprzeciwienie się wystąpieniu z powództwem przeciwko temu usługodawcy oraz – w konsekwencji – przyjęciu przez sąd krajowy środków tymczasowych. Usługodawca może podnieść przewidziane w tych artykułach ograniczenia odpowiedzialności zgodnie z przepisami prawa krajowego zapewniającymi ich transpozycję lub w braku takiej możliwości – w sposób pozwalający na dokonanie ich wykładni zgodnej z tymi artykułami. Natomiast w ramach sporu takiego jak postępowanie główne, dyrektywa 2000/31 nie może sama nakładać na jednostkę zobowiązań i nie można wobec tego powoływać się na nią względem tej jednostki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

(Sprawa C-328/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Obowiązek dalszego przestrzegania przez przejmującego zasad i warunków ustanowionych w układzie zbiorowym do czasu wejścia w życie innego układu zbiorowego — Pojęcie „układu zbiorowego” — Przepis krajowy przewidujący, że do momentu wejścia w życie innego układu zbiorowego wypowiedziany układ zbiorowy nadal wywiera skutki)

(2014/C 409/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Strona pozwana: Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

Sentencja

Wykładni art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, że „zasady i warunki ustanowione we wszystkich układach zbiorowych”, o których mowa w tym przepisie, obejmują też zasady i warunki, które zostały ustanowione w układzie zbiorowym, a które zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomimo rozwiązania tego układu pozostają w mocy w odniesieniu do stosunków pracy objętych nim bezpośrednio przed jego rozwiązaniem do czasu objęcia tych stosunków nowym układem zbiorowym lub zawarcia z właściwymi pracownikami nowego porozumienia o charakterze indywidualnym.

(¹) Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Ministerstvo práce a sociálních věcí przeciwko B.

(Sprawa C-394/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Właściwe ustawodawstwo krajowe — Określenie państwa członkowskiego właściwego do przyznania świadczenia rodzinnego — Sytuacja, gdy pracownik migrujący i jego rodzina mieszkają w państwie członkowskim, w którym mają ośrodek interesów życiowych i w którym pobrano świadczenie rodzinne — Wniosek o świadczenie rodzinne w państwie członkowskim pochodzenia po wygaśnięciu prawa do świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Przepisy krajowe państwa członkowskiego pochodzenia przewidujące przyznanie takich świadczeń każdej osobie, która jest zameldowana na pobyt stały w tym państwie]

(2014/C 409/22)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Strona pozwana: B.

Sentencja

1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r., a w szczególności jego art. 13, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, aby państwo członkowskie zostało uznane za państwo właściwe do przyznania osobie świadczenia rodzinnego wyłącznie ze względu na fakt, iż osoba ta jest zameldowana na pobyt stały na terytorium tego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy ani ona, ani członkowie jej rodziny nie pracują ani nie mają zwykłego miejsca zamieszkania we wspomnianym państwie członkowskim. Artykuł 13 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on także temu, aby państwo członkowskie, które nie jest państwem właściwym w odniesieniu do danej osoby, przyznało jej świadczenia rodzinne, chyba że istnieje precyzyjny i szczególnie bliski łącznik między rozpatrywaną sytuacją a terytorium tego pierwszego państwa członkowskiego.